

[Halfdan Hendriksen.]

høst, der endnu ikke er høstet. Og under alle omstændigheder er der jo hævd for det; man er i 20 år gået frem efter nøjagtig de samme regler, som er nedfældet i det foreliggende lovforslag.

Jeg vil gerne i anledning af det ærede medlem hr. Federspiels bemærkninger sige, at lovforslaget, som det her er formuleret, såvidt jeg ved, er i nøje overensstemmelse med alle de lovforslag, der har været fremsat i de år, der er gået siden 1932, med undtagelse af krigsårene, hvor færingerne var så velhavende, at de ikke behøvede at give pant i fangsten, idet de havde tilstrækkeligt med penge til at forsyne sig med de fornødenheder, som udrustningen af fiskerskibene medfører.

Jeg er meget glad over, at den højtærede justitsminister, og regeringen i det hele, har fundet ud af, at det ikke bør være landsstyret, der giver en lov som denne som en lagtingslov, men at den bør gives som en rigslov. Man vil måske finde, at det er en formalitet; det gør jeg nu ikke, jeg mener, at det i allerhøjeste grad er en realitet.

Det ærede medlem hr. Federspiel omtalte lovforslagets § 6, og også jeg vil gerne understrege den bestemmelse, der står i denne paragraf. Den indeholder et ret sjældent forekommende udtryk: Denne lov, der kun gælder for Færøerne, træder i kraft straks. Der plejer jo praktisk talt i alle de lovforslag, vi får forelagt, at stå: Denne lov, gælder ikke for Færøerne. Apoteker Alfred Benzons fortalte mig engang, at længst afdøde folketingsmand Slengerik under en udvalgsbehandling i folketinget, hvor man behandlede et stort og overmåde vigtigt og kompliceret lovforslag, sagde, at han i og for sig godt kunne tænke sig at tiltræde forslaget, hvis man blot i en af paragrafferne ville rette et „ikke“ til et „kun“. De øvrige udvalgsmedlemmer var overordentlig interesserede i dette forhold, de havde ikke troet, at Slengerik kunne tiltræde forslaget. De bad ham da fortælle dem, hvad det var for en paragraf, hvortil han svarede: det er § 48. Det var den sidste paragraf, og i denne stod: Denne lov gælder ikke for Færøerne. Slengerik kunne altså tiltræde lovforslaget, hvis der i stedet kom til at stå: Denne lov gælder kun for Færøerne. Men det var der ikke stemning for hos de øvrige udvalgsmedlemmer, og forslaget blev gennemført uden Slengeriks velgørelse. Men sådan er der jo så meget.

Min gruppe vil meget gerne stemme for det foreliggende lovforslag, netop fordi der i § 6 ikke står et „ikke“, men kun et „kun“.

Oluf Johansen: Dette lovforslag om pantsætning af fangst til sikkerhed for gæld stiftet til udrustning og drift af fiskerfartøjer på Færøerne svarer jo til loven om høstpantebrev, som vi har hernede. Tilsvarende love har været gældende for Færøerne i en del år, og såvidt jeg har erfaret, har der ikke været grundlag for nogen utilfredshed med de forhold, som denne lovgivning har dækket over. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede justitsminister, om der ikke er mulighed for, at denne lovgivning kan gøres permanent. Jeg er helt klar over, at det næppe lader sig gøre at gennemføre en sådan ændring i år, men mig forekommer det, at man lige så godt kunne gøre loven permanent.

Som jeg har udtalt, giver vort parti tilslutning til lovforslaget, og jeg slutter med at sige, at når disse pantsætningsregler har virket tilfredsstillende, er det, fordi ordningen støtter sig til god færøsk hæderlighed.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke for den velvillige modtagelse, lovforslaget har fået.

Overfor det ærede medlem hr. Federspiel vil jeg gerne med hensyn til forståelsen af lovforslagets § 1 præcisere, at den gæld, der tænkes på, er den gæld, der stiftes i forbindelse med fangstudrustningen for året 1952. Jeg tror iøvrigt, man kan overlade det til det almindelige kreditliv at regulere dette forhold.

Med hensyn til § 3 er jeg enig med det ærede medlem i, at begrænsningen, for så vidt angår udlæg og andre tilgodehavender, kun gælder, så længe panteretten består.

Det ærede medlems opfordring til videnskabelig forskning vil jeg lade gå videre til det juridiske fakultet. Jeg er ganske enig i, at der her er et område, som kun har været lidet dyrket af vore yngre forskere indenfor fakultetet.

Det ærede medlem hr. Halfdan Hendriksen har ret i, at dette lovforslag er i nøje overensstemmelse med de tidligere love på dette område. Jeg er enig i, at det er en realitet, at loven gøres til en rigslov. Jeg kan oplyse, at når man i første omgang på Færøerne havde gjort loven til et færøsk anliggende, skyldes det, at der på den forfølgelse, der var udfærdiget i juni 1950 over de såkaldte særanliggende, fandtes en bestemmelse om, at fiskeri og fredning af fisk på territoriet skulle være et særanliggende, og efter fortolkning af denne bestemmelse var man først kommet dertil, at spørgsmålet om pantsætning af fangst var et særanlig-